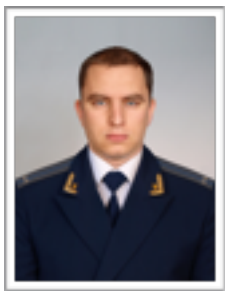
ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ПРОВАДЖЕННЯМ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ГРАБЕЖІВ ТА РОЗБОЇВ

Погорецький Микола Анатолійович
доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету імені Тараса Шевченка,
заслужений діяч науки і техніки України

Кушнерик Юрій Анатолійович
здобувач кафедри кримінального процесу
Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка,
прокурор прокуратури Чорнухинського району Полтавської області,
юрист 3 класу

Постановка проблеми. Грабежі та розбої є найбільш тяжкими злочинами проти власності, оскільки посягають на лише на чуже майно, але й на життя чи здоров'я потерпілого. Характерною рисою злочинів цього виду є підвищена суспільна небезпека та резонанс, що виникає у зв'язку з відкритим, незаконним, насильницьким нападом на особу з метою заволодіння майном, що часто вчиняється в умовах очевидності. Зокрема, розбій є тяжким злочином, що являє собою найбільш небезпечний спосіб заволодіння чужим майном. При його вчиненні злочинці прагнуть заволодіти матеріальними цінностями, що може супроводжуватися завданням шкоди здоров'ю потерпілому. Відкритий характер і зухвалість здійснення злочинів проти власності, зокрема грабежів та розбоїв, та враження, які вони справляють на потерпілих та очевидців, обумовлюють значний суспільний резонанс, чому сприяє і відносно низький рівень розкриття вищевказаних злочинів.

Актуальність теми. У продовж 2013 року обліковано 22 678 грабежів та 2 840 розбоїв, проте тільки у 9 306 кримінальних провадженнях щодо грабежів та 1 963 кримінальних провадженнях щодо розбоїв оголошено про підозру, у 8 697 та 1715 кримінальних провадженнях щодо грабежів та розбоїв відповідно винесено обвинувальний акт, що становить 38% та 60% відповідно щодо

© Погорецький М.А., Кушнерик Ю.А.

загальної кількості облікованих злочинів відповідного виду. Також необхідно зазначити, що станом на кінець 2013 р. рішення не прийнято у 13 589 та 1 061 кримінальному провадженні щодо грабежів та розбоїв відповідно.

За 9 місяців 2014 р. обліковано 15 881 грабежів та 2 249 розбійних нападів, що на 17% вчинених грабежів більше за аналогічний період 2013 р., на 2,3% розбоїв відповідно менше. Станом на початок жовтня 2014 р. рішення не прийнято у 10 364 та 1 747 провадженнях щодо грабежів та розбійних нападів відповідно.

З наведених вище статистичних даних видно, що проблема розслідування грабежів та розбійних нападів залишається актуальною, потребує удосконалення законодавства й практики правоохоронних органів з їх розкриття, розслідування й профілактики з метою забезпечення прав та законних інтересів громадян, в першу чергу тих, які постраждали від злочинів цих видів. У зв'язку з цим вагомого значення набуває підвищення ефективності процесуального керівництва прокурором розслідуванням цих злочинів, у тому числі й в ході провадження таких важливих засобів отримання інформації про злочин, у тому числі й доказової, як слідчих (розшукових) дій.

Метою статті є висвітлення напрямів удосконалення процесуального керівництва прокурором провадження слідчих (розшукових) дій у досудовому розслідуванні грабежів та розбійних нападів.

Виклад основного матеріалу. Інститут слідчих (розшукових) дій закріплений у главі 20 Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України 2012 р., в якій вперше на законодавчому рівні закріплене визначення слідчих (розшукових) дій. Під ними слід розуміти дії, спрямовані на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні (ч. 1 ст. 223 КПК України) [1].

Також вперше на законодавчому рівні передбачена можливість проведення допиту та впізнання у режимі відеоконференції (ст. 232); можливість заявляти клопотання стороною захисту щодо проведення процесуальних дій (ст. 220); залучення експерта за клопотанням сторони захисту (ст. 243); заборона проведення слідчих (розшукових) дій у нічний час (ч. 4 ст. 223); обмеження тривалості допиту, що не може перевищувати 8 годин на день (ч. 2 ст. 224) тощо. Новелою для вітчизняного кримінального процесу є також запроваджений до вітчизняної моделі кримінального судочинства інститут негласних слідчих (розшукових) дій (глава 21).

Главою 20 КПК України передбачений процесуальний порядок проведення допиту (ст. 224 КПК), допиту свідка, потерпілого під час досудового

розслідування (ст. 225 КПК), особливості допиту неповнолітнього (ст. ст. 226, 227 КПК), пред'явлення для впізнання (ст. ст. 228-231 КПК), обшуку (ст. ст. 233-236 КПК), огляду (ст. ст. 237-239 КПК), слідчого експерименту (ст. 240 КПК), освідування особи (ст. 241 КПК), експертизи (ст. 242-245 КПК України).

Необхідно зазначити, що визначення та перелік слідчих (розшукових) дій, закріплених в чинному законодавстві, є об'єктом наукових дискусій вчених-процесуалістів та практиків.

Вважаємо необґрунтованою й точку зору тих науковців, які, даючи наукове тлумачення поняття слідчих (розшукових) дій, дотримуються суб'єктного підходу. Ними, зокрема, зазначається, що «ініціатором їх проведення майже у всіх випадках виступає слідчий, тому й не дивно, що вони називаються слідчими. Однак слідчий має право шляхом надання доручення співробітникові оперативного підрозділу, зобов'язати його приймати активну участь у процесі досудового розслідування. Кримінальним процесуальним кодексом, а саме ст. 41, передбачена можливість співробітника оперативного підрозділу користуватися повноваженнями слідчого. У зв'язку із цим, у назві, поряд із слідчими, з'являється доповнення у вигляді розшукових дій» [2, с. 4]. У зв'язку із вищезазначеним постає закономірне питання термінологічного позначення цих слідчих (розшукових) дій, проведених прокурором (відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України), керівником органу досудового розслідування (п. 6 ч. 2 ст. 39 КПК України), в судовому засіданні або ж за ініціативою сторони захисту.

Очевидним є те, що більш раціональним є другий підхід, заснований на вузькому розумінні терміна «слідчі дії», що пов'язаний із термінами «слід», «йти по сліду», «розслідування» тощо, відповідно до якого слідчі дії визначаються як самостійний елемент регламентованої кримінально-процесуальним законом діяльності слідчого із отримання, дослідження й оцінки доказів [3, с. 234].

Зокрема, вважаємо доцільним розглядати слідчі дії як заходи, що складаються з сукупності пошуко-пізнавальних та посвідчувальних прийомів, проводяться уповноваженими кримінальним процесуальним законом суб'єктом у визначеному для кожного з них порядку з метою виявлення й закріплення фактичних даних і відомостей про їх джерела для отримання доказів у кримінальному провадженні та їх перевірки [4, с. 393]. Всі інші дії слідчого, передбачені КПК України, що прямо не пов'язані з отриманням і перевіркою доказів, прийнято позначати терміном «процесуальні» дії слідчого.

Д. Б. Сергєєва вважає, що новий КПК України передбачає проведення таких гласних слідчих (розшукових) дій: а) допит, в тому числі й одночасний

допит двох чи більше вже допитаних осіб (224-226, 232); б) пред'явлення для впізнання : особи (228), речей (229), трупа (230); в) обшук: житла чи іншого володіння особи (233-236), особи, яка перебуває в житлі чи іншому володінні (ч. 5 ст. 236); г) огляд: місцевості, приміщень, речей та документів (237), трупа (238), трупа, пов'язаний з ексгумацією (239); освідування особи (241); д) слідчий експеримент (240); є) проведення експертизи (242-243) [5, с. 183].

Розслідування грабежів та розбоїв здійснюється в конкретних умовах часу, за наявності сукупності певних умов та обставин об'єктивної дійсності, зокрема поведінки осіб, які опинилися у сфері кримінального судочинства, і під дією інших, інколи невідомих для слідчого факторів. Ця складна система взаємодій утворює в результаті ту конкретну обстановку, в якій діють слідчий та інші суб'єкти, які беруть участь в процесі розслідування. Ця обстановка отримала в криміналістиці загальну назву слідчої ситуації [3, с. 130-131; 6, с. 157]. У цьому ж аспекті слідча ситуація визначалася як сукупність реально існуючих умов і обставин, що утворюють конкретну обстановку, в якій відбувається розслідування, діють слідчий та інші учасники процесу. В свою чергу, інформація про ситуацію утворює характеристику слідчої ситуації [7, с. 75].

На нашу думку, слідчу ситуацію можна визначити як сукупність об'єктивно існуючих у процесі розслідування злочину умов, що утворюють реальну обстановку на певний момент розслідування, яка ставить перед слідчим проблему вибору (відповідної тактичної операції), подальших дій і прийняття конкретних тактичних рішень.

Пізнання фактів та обставин, що утворюють обстановку, в якій діє слідчий, тобто слідчої ситуації, що склалася на конкретний момент розслідування, дозволяє визначити завдання, які потребують свого першочергового та подальшого вирішення, обрати види процесуальних дій, послідовність і тактику їх проведення.

Для початкового етапу розслідування грабежів і розбійних нападів типовими є такі слідчі ситуації: 1) особа, яка вчинила грабіж або розбійний напад, затримана на місці вчинення злочину; 2) наявна достовірна інформація про вчинення грабежу або розбійного нападу конкретними особами, але вони не затримані; 3) інформація про осіб, які вчинили грабіж або розбійний напад, вкрай незначна або повністю відсутня [8, с. 281; 9, с. 108].

У першій слідчій ситуації, яка є найбільш сприятливою для розслідування, важливе значення має невідкладність реагування черговим на повідомлення про злочин та організація швидкого виїзду слідчо-оперативної групи на місце вчинення злочину. Проводиться затримання особи уповноваженою службовою

особою у порядку ст. 208 КПК України, оскільки ч. 1 вказаної статті передбачає таку можливість у випадках: 1) якщо цю особу застали під час вчинення злочину, 2) яущо безпосередньо після вчинення злочину очевидець, в тому числі потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи місці події вказують на те, що саме ця особа щойно вчинила злочин (п. 1, 2 ч. 1 ст. 208 КПК України). Обов'язково проводиться обшук затриманої особи уповноваженою службовою особою, слідчим з дотриманням правил, передбачених ч. 7 ст. 223 і ст. 236 КПК України (ч. 3 ст. 208 КПК України). Далі, як правило, проводиться огляд місця події у порядку, передбаченому ч. 3 ст. 214 КПК України, (у 92% вивчених матеріалах кримінальних проваджень), після цього відповідні відомості вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ч. 1 ст. 214 КПК України).

На підставі визначених законом України "Про прокуратуру" [10], КПК України (ст. 36) повноважень, прокурор, здійснюючи нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, має право 1) починати досудове розслідування за наявності відповідних підстав, передбачених КПК України; 2) мати повний доступ до матеріалів, документів та інших відомостей, що стосуються досудового розслідування; 3) доручати органу досудового розслідування проведення досудового розслідування; 4) доручати слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений прокурором строк слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій або давати вказівки щодо їх проведення чи брати участь у них, а в необхідних випадках – особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії в порядку, визначеному цим Кодексом; 5) доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам тощо [1].

На підставі системного аналізу відповідних норм законодавства, результатів вивчення матеріалів слідчо-судової та прокурорської практики, а також наукових джерел, можливо зробити висновок про такі форми участі прокурора у провадженні слідчих (розшукових) дій, як 1) доручення прокурора на їх проведення, 2) давання вказівок прокурором щодо їх проведення, 3) участь прокурора у їх проведенні, а також 4) особисте проведення прокурором слідчих (розшукових) дій.

Окрім того, у вказаній слідчій ситуації, прокурор, здійснюючи процесуальне керівництво, уповноважений починати відповідне досудове розслідування (п. 1 ч. 2 ст. 36 КПК України).

Разом з тим, вважаємо, що у чинному кримінальному процесуальному законі допущені певні неточності щодо форми нагляду прокурора за законністю проведення досудового розслідування. Зокрема, до початку досудового розслідування, що пов'язується законодавцем із моментом внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ч. 2 ст. 214 КПК України), прокурор вже здійснює нагляд за за додержанням законів при проведенні досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням та уповноважений починати досудове розслідування (п. 1 ч. 2 ст. 36 КПК України), що, на наш погляд, не відповідає засадам логіки, оскільки до початку певної діяльності неможливо нею керувати.

Іншим проблемним питанням участі прокурора затриманні й обшуці особи, яку застали на місці вчинення грабежу або розбійного нападу або одразу після їх вчинення є те, що ч. 3 ст. 208 КПК України передбачає повноваження прокурора здійснити обшук затриманої особи з дотриманням відповідних правил, передбачених КПК України. Не зрозумілим чи прокурор має виключне право здійснювати такий обшук особисто, або також керуючись повноваженнями, закріпленими також у ч. 2 ст. 36 КПК України, має право брати участь у його проведення, давати вказівки щодо такого проведення тощо. На наш погляд, з метою однозначного практичного застосування вищевказаних положень КПК України, необхідно внести відповідні доповнення до ч. 3 ст. 208 КПК України та надати повноваження прокурору не лише особисто здійснити обшук затриманої особи, але й брати участь у його проведенні.

Друга слідча ситуація, у якій відомості, що надійшли до правоохоронних органів, свідчать про вчинення грабежу або розбійного нападу конкретними особами, але останні з місця вчинення злочину зникли, є досить поширеною і досить сприятливою для подальшого розслідування кримінального провадження, про що зазначили 82% опитаних слідчих органів внутрішніх справ.

У цій слідчій ситуації проводиться огляд місця події, допитується потерпілий (потерпілі), проводяться тактичні операції, направлені на виявлення осіб, що вчинили грабіж або розбійний напад, що складаються не лише з комплексу слідчих (розшукових) дій, але й з негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій та організаційних заходів.

Важливим фактором для ефективного вирішення цієї ситуації є невідкладність проведення всіх необхідних слідчих (розшукових) дій. В ході виїзду на місце події одразу встановлюється час, місце і обставини вчинення злочину, кількість злочинців, їх прикмети, наявність зброї, транспортних

засобів та напрямок, в якому вони зникли. В залежності від цієї інформації вирішується питання про доцільність проведення розшуку злочинців "за гарячими слідами" і, отримавши дані про ймовірний напрямок руху злочинців або місце їх перебування, вживаються заходи для організації їх переслідування.

У випадку встановлення місця перебування підозрюваної у вчиненні грабежу або розбійного нападу особи (осіб), необхідно невідкладно організувати його (їх) затримання, особистий обшук, впізнання, обшук за місцем проживання або роботи, а потім допитати.

У відповідних випадках (вчинення грабежу або розбою, що кваліфікуються як тяжкий та особливо тяжкий злочин) про особу злочинців і прикмети викраденого ними майна орієнтуються відповідні оперативні підрозділи, силами яких проводяться такі негласні слідчі (розшукові) дії, як спостереження за місцем (ст. 269 КПК України), аудіо-, відеоконтроль місця (ст. 270 КПК УКраїни) та інші. У цих випадках, прокурор-процесуальний керівник досудового розслідування, повинен вчасно приймати рішення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, погоджувати клопотання слідчого про їх проведення, тим самим сприяти ефективності проведення цих дій. Розглядаючи або виносячи відповідне клопотання, прокурор повинен перевіряти наявність у ньому усіх необхідних відомостей та реквізитів, передбачених ч. 2 ст. 248 КПК України, а також матеріалів, що додаються до клопотання. Якщо клопотання про проведення відповідної негласної слідчої (розшукової) дії складається прокурором особисто, то розгляд такого клопотання проводиться слідчим суддею за його участі.

На підставі вивчених матеріалів слідчо-судової та прокурорської практики розслідування грабежів та розбійних нападів, що кваліфіковані як тяжкі та особливо тяжкі злочини, відповідних актів реагування прокурора, що здійснює процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, а також на підставі результатів опитування прокурорів-процесуальних керівників, можна зробити висновок про те, що слічі часто припускаються помилок та неточностей при складанні клопотань про проведення відповідних гласних та негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема: 1) у порушення вимог п. 7 ч. 2 ст. 248 КПК України, в клопотанні не зазначається про застосування інших дієвих гласних і негласних слідчих (розшукових) дій, спрямованих на отримання відомостей про злочин та особу, яка його вчинила. Слідчими не вживаються заходи щодо одержання інформації іншим способом, без застосування заходів, які тимчасово обмежують окремі конституційні права і свободи людини і громадянина; 2) в клопотаннях про дозвіл на обстеження житла чи іншого володіння особи не

зазначаються відомості, які б підтверджували фактичне використання особою зазначеного у клопотанні житла або іншого володіння; 3) у кримінальних провадженнях про грабежі й розбійні напади, в яких предметом посягання був термінал мобільного зв´язку, до клопотання про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії долучається лише протокол допиту потерпілого, що не завжди містить дані про належність терміналу потерпілій особі, не додаються відповідні документи про номер терміналу. Твердження слідчих про те, що звернення до районного суду для отримання даних про те, що конкретна SIM-карта працювала з конкретним мобільним терміналом (IMEI) забирає багато часу і унеможливлює оперативно встановити осіб, що причетні до вчинення такого кримінального правопорушення, часто не відповідають дійсності; 4) слідчими часто не обґрунтовується термін застосування негласної слідчої (розшукової) дії, не враховується загальний термін досудового розслідування; 5) в клопотаннях не завжди зазначається, ким внесено інформацію про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань, дані про норму КК України, якою передбачено відповідальність за діяння, вчинене особою. У витягах із Реєстру не завжди фабула відповідає статті або частині статті КК України. Часто вказуються частини статей 186 та 187, які не відносяться до категорії тяжких та особливо тяжких; 6) слідчі не завжди враховують наявність передбачених законом умов, за яких допускається проведення певних негласних слідчих (розшукових) дій та не зазначають у клопотаннях, які дані вони отримають в результаті проведення цих дій.

На наш погляд, вищезазначені та інші причини постановлення слідчими суддями ухвал про відмову в дозволі на проведення негласних слідчих (розшукових) дій, в першу чергу, обумовлені недостатнім рівнем професійної підготовки слідчих, а також недостатньою компетенцією прокурорів – процесуальних керівників досудовим розслідуванням, відсутністю методичних рекомендацій та практикумів із складання процесуальних документів та іншими причинами.

Третя слідча ситуація, найбільш несприятлива для розслідування у зв’язку з надзвичайно обмеженими відомостями про злочинців) виникає, коли наявна інформація про факт вчинення грабежу або розбійного нападу невідомими особами.

Несприятливий характер слідчої ситуації викликає необхідність застосування органами досудового розслідування широкого комплексу слідчих (розшукових) дій, спрямованих на встановлення, розшук і затримання злочинців “за гарячими слідами” і на розшук викраденого.

Ефективність розслідування у такій слідчій ситуації багато в чому залежить від організації взаємодії між органами досудового розслідування й оперативними підрозділами; у повному використанні усіх можливостей оперативних підрозділів. У цьому також важливу роль відіграє функція прокурорського нагляду за досудовим розслідуванням у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, реалізуючи яку, прокурор, маючи доступ до всіх матеріалів кримінального провадження, уповноважений доручати проведення як гласних, так і негласних слідчих (розшукових) дій як слідчому, так і відповідним оперативним підрозділам, сприяючи тим самим всебічності та оперативності розслідування з тим, щоб щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини (ст. 2 КПК України).

Таким чином, дослідивши правові та організаційні аспекти проведення слідчих (розшукових) дій у типових слідчих ситуаціях розслідування грабежів та розбійних нападів, вважаємо що основним способом покращення їх ефективності, а також покращення показників розслідування цих видів злочинів вцілому, є підвищення рівня професійної підготовки як слідчих та оперативних працівників, так і прокурорів – процесуальних керівників шляхом проведення відповідних навчань у межах професійної підготовки та перепідготовки працівників слідчих підрозділів та прокуратури, а також усунення певних висвітлених дискусійних положень у чинному кримінальному процесуальному законодавстві.

Список використаної літератури:

1.Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв’язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України” станом на 25 травня 2012 року: (Відповідає офіц. текстові) – К. : Алерта, 2012. – 304 с.

2.Фаринник В. І. Розвиток правового регулювання збирання доказів за новим Кримінальним процесуальним кодексом України / В. І. Фаринник. // Митна справа. – 2012. - №4 (82). – Ч. 2. – С. 3-8.

3.Белкин Р. С. Курс криминалистики / Р. С. Белкин. – В 3 т. — М., 1997. — Т. 2: Частные криминалистические теории. — 458 с.

4.Погорецький М. А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: [монографія] / М. А. Погорецький. – Х. : Арсіс, ЛТД, 2007. – 576 с.

5.Сергєєва Д. Б. Поняття та види слідчих (розшукових) дій за чиним КПК України / Д. Б. Сергєєва // Право України. – 2013. – №11. – С. 180-188.

6.Шиканов В. И. Разработка теории тактических операций – важнейшее условие совершенствования методики расследования преступлений / В. И. Шиканов // Методика расследования преступлений. Общие положення: Материалы науч.-практ. конф. (г. Одесса, ноябрь 1976 г.). – М., 1976. – С. 157-160.

7.Клочков В. В. Проблемы теории следственной ситуации / В. В. Клочков // Следственная ситуация. – М., 1985. – С. 73-77.

8.Кузьмічов В. С. Криміналістика : навч. посіб. / В. С. Кузьмічов, Г. І. Прокопенко / За заг. Ред. В.Г. Гончаренка та Є.М. Моісеєва. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – 368 с.

9.Алєксєєв О. О. Розслідування окремих видів злочинів : навч. посіб. 2-ге вид. перероб. та доп. / О. О. Алєксєєв, В. К. Весельський, В. В. Пясковський. – К.: "Центр учбової літератури", 2014. – 320 с.

10. Про прокуратуру: Закон України від 05.11.1991 р. № 1789-XII (у ред. від 24.08.2014 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1991. - № 53. – Ст. 793. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1789-12

На підставі аналізу наукових джерел з кримінального права, кримінального процесу, криміналістики та інших наук, кримінального та кримінального процесуального законодавства, а також матеріалів слідчо-судової та прокурорської практики, у статті розглянуті проблемні аспекти провадження слідчих (розшукових) дій в ході досудового розслідування грабежів та розбоїв, визначено роль прокурора – процесуального керівника у їх провадженні, надані науково обгрунтовані рекомендації щодо підвищення ефективності процесуального керівництва провадженням слідчих (розшукових) дій в ході розслідування злочинів цих видів.

Ключові слова: досудове розслідування, грабіж, розбій, прокурор, процесуальне керівництво, прокурорський нагляд, типові слідчі ситуації розслідування, організація й тактика проведення слідчих (розшукових) дій, клопотання.

На основании анализа научных источников по уголовному праву, уголовному процессу, криминалистике и другим наукам, уголовного и уголовного процессуального законодательства, а также материалов следственно-судебной и прокурорской практики, в статье рассмотрены проблемные

аспекты проведения следственных (розыскных) действий в ходе досудебного расследования грабежей и разбоев, определена роль прокурора - процессуального руководителя в их производстве, предоставлены научно обоснованные рекомендации по повышению эффективности процессуального руководства проведением следственных (розыскных) действий в ходе расследования преступлений этих видов.

Based on the analysis of scientific literature on criminal law, criminal procedure, criminalistic and other sciences, criminal and criminal procedure law, materials investigative judicial and prosecutorial practices, the article discussed the problematic aspects of the investigation (search) actions during the pre-trial investigation of robberies, defined the role of the prosecutor - procedure leader in theirproviding, provided evidence-based recommendations for improving management of the investigative procedure (search) operations in the investigation of these types of crimes.